

CHƯƠNG 14: KHÁN GIẢ OI, MÌNH ĐI ĐÂU THẾ?

Tất cả mọi câu chuyện đều là câu chuyện về tình yêu. Nếu nó không phải về tình yêu? Nó không phải là một câu chuyện.

Lúc này thì Quạ chưa biết được điều đó. Nhưng hai con chim còn lại trong phòng? Họ đã biết. Chỉ có điều là họ không nói. Chắc bởi vì họ nghĩ Quạ còn nhỏ.

Nhưng không lâu nữa đâu...

"Tôi hiểu rồi." Cô chim Sẻ gật đầu. "Mọi chuyện rắc rối đấy."

"Sao ạ?" Quạ thắc mắc.

"Có vẻ như tôi có thêm bạn học nhỉ?" Chim Sẻ quắc mắt nhìn. Ánh mắt cô khiến Quạ cảm thấy có chút sợ sệt. Đây không phải là ánh mắt của một cô gái bình thường.

"Càng đông càng vui mà." Chào Mào cười. "Chúng ta sẽ có thêm nhiều điều chia sẻ."

Nói xong, Chào Mào quay sang nói nhỏ vào tai Quạ. *Cô ấy sẽ tham gia cùng chúng ta, không vấn đề gì chứ?*

Quạ gật đầu.

"May mà cô đến kịp lúc." Chào Mào nhìn chiếc đồng hồ gỗ treo trên tường. "Chúng tôi chỉ mới bắt đầu thôi... Ta vừa nói đến đâu ấy nhỉ?" Chào Mào quay sang Quạ.

"Dạ phải hiểu khán giả."

"Đúng rồi." Chào Mào gật đầu. "Bây giờ, ta muốn cậu hình dung thế này."

Cậu có một câu chuyện để kể với thế giới. Và cậu đang đứng trước bãi đất trống, thế nào nhỉ, giống bãi đất hôm qua ta nói. Có một vài con chim đang đứng gần đó. Một ông già, một bà lão, hai thanh niên một nam, một nữ và hai đứa trẻ trai gái. Cậu thấy họ chứ?"

Quạ gật đầu.

Tưởng yêu cầu gì khó khăn. Bộ não cười. Tưởng tượng thì dễ lắm.

"Con chim nào sẽ bước đến và lắng nghe câu chuyện của cậu?"

"Dạ... Tất cả bọn họ, con nghĩ vậy." Quạ trả lời. "Con muốn câu chuyện của mình được nhiều con chim đón nhận."

Chào Mào nhìn Quạ rồi tiếp. "Ta sẽ miêu tả họ kỹ hơn nhé. Ông chim đang ngồi chơi cờ tướng. Bà chim đang trông những chậu hoa. Chú chim trẻ thì đang lướt facebook. Cô chim thì đang đọc thời báo kinh tế. Hai đứa trẻ thì đang chơi trò đuổi bắt. Ai trong số bọn họ sẽ quan tâm đến những gì cậu định nói?"

"Có lẽ là bà chim trông hoa." Quạ đáp.

"Tại sao?"

"Bà ấy yêu hoa, nên sẽ yêu thiên nhiên. Vì vậy, bà sẽ quan tâm đến những đám mây kì lạ đang hủy hoại Khu Vườn Nhỏ. Những con chim còn lại... có mối quan tâm rất khác."

Chào Mào vỗ cánh nhiệt liệt. "Chính là cái xác. Bà chim ấy chính là đại diện cho nhóm đối tượng mà cậu cần chinh phục trong hội đồng. Cậu đang kể một câu chuyện, cho bà ấy, và chỉ mình bà ấy. Nếu cậu làm đủ tốt, bà ấy sẽ lắng nghe và ghi nhớ. Bà ấy sẽ quan tâm và chia sẻ lại cho nhiều con chim khác nữa. Cho bạn bà ấy, cho con bà ấy, và cho hàng xóm nữa... Có thể rằng họ sẽ không quan tâm nó nhiều bằng bà ấy, nhưng không sao. Cậu đã có một con chim ủng hộ nhiệt tình."

"Có vẻ như đó không phải quyết định khôn ngoan." Chim Sẻ nhăn mặt.

"Sao chị nghĩ vậy?" Chào Mào hỏi.

"Trong kinh doanh, ai cũng biết rằng, có được càng nhiều khách hàng càng tốt." Chim Sẻ trả lời. "Và để một vấn đề được hội đồng thông qua, cậu phải nhận được đa số phiếu đồng ý. Nghĩa là bài nói phải phục vụ cho tất cả các con chim. Đó cũng là cách tôi sẽ trình bày."

Sao cơ? Hai lá phổi ngô ngang. Cô ấy cũng trình bày tại hội đồng à?

"Tôi hiểu." Chào Mào nháy mắt. "Hẳn nhiên là vậy rồi. Chị có điều... Chị còn nhớ đến buổi họp lần trước chứ? Vấn đề nào đã được hội đồng quan tâm nhất?"

"Ý anh là chuyện về cô gái loài người?" Chim Sẻ nhăn mặt.

"Công chúa thì đúng hơn." Chào Mào chỉnh lại. "Hội đồng đã quyết định loài chim sẽ giúp đỡ cô ấy."

"Tôi chẳng thể nào hiểu được." Chim Sẻ tiếp. "Nó suýt khiến cả khu rừng tiêu tùng!!!"

"Dù sao..." Chào Mào đáp. "Mọi chuyện cũng đã kết thúc tốt đẹp. Công chúa đã hạnh phúc bên hoàng tử. Chị còn nhớ bài trình bày ấy chứ?"

"Tôi ước là mình có thể quên đi..." Giọng chim Sẻ có vẻ không được thoải mái.

"Tôi cũng vậy." Chào Mào thờ dài. "Chị có nhớ lúc đầu ban cố vấn đã từ chối không?"

"Họ nên làm vậy."

"Vậy chị còn nhớ những con chim nào đã đồng ý lắng nghe chứ?"

"Dĩ nhiên. Những con chim ngốc nghếch, nhỏ xíu, còn đang đi học..."

"Chính là cái xác. Những cô gái, nhỏ xíu, còn đang đi học. Đó là đối tượng nhỏ nhất có trong hội đồng. Ai cũng biết là những cô chim ấy còn nhỏ. Ai cũng biết là những cô chim ấy chưa biết gì nhiều về con người. Và bùm... Đó là khởi đầu cho tất cả."

"Đó là điều tồi tệ nhất. Phải mất cả năm tôi mới khôi phục lại được việc kinh doanh..." Chim Sẻ thờ dài.

Quạ nãy giờ ngồi im lặng lắng nghe Chào Mào và chim Sẻ nói. Cậu chẳng hiểu gì. Phải rồi. Cậu đâu có tham dự buổi họp với ban cố vấn lần trước.

"Có lẽ ta cần phải giải thích cho cậu nhóc hiểu một chút." Chào Mào quay lại nhìn Quạ, nháy mắt. "Năm ngoái, chúng ta có một câu chuyện được đề xuất từ một cô chim. Cô ấy nhận thấy rằng loài chim cần giúp đỡ Công Chúa Ngủ Trong Rừng chống lại Mụ Hoàng Hậu độc ác."

Ohhhh. Hai lá phổi reo lên. Tôi có nghe chuyện này rồi. Bà tiên vui tính lắm.

Khoan đã... Bộ não trầm tư. Tôi biết câu chuyện này. Nó có liên quan đến...

Chào Mào tiếp. "Ban đầu, ban cố vấn không đồng ý. Họ không muốn gặp nguy hiểm khi đối đầu với Hoàng Hậu.

Thế nhưng, một câu chuyện đã làm thay đổi tất cả. Câu chuyện của cô chim ấy đã làm rung động những cô chim nhỏ. Các cô bé yêu thích công chúa và muốn giúp đỡ cô ấy. Và rồi, những cô chim nhỏ này tiếp tục thuyết phục bố mẹ mình. Rồi những vị bố mẹ này lại tiếp tục thuyết phục những con chim khác.

Cứ như thế, câu chuyện lan truyền đến những thành phần khác trong xã hội. Để rồi cuối cùng, đề xuất cũng đã được chấp thuận bởi đại đa số. Chúng ta đã giúp Công Chúa Ngủ Trong Rừng."

Woaaa. Tôi biết ngay mà. Hai lá phổi hào hứng. Chúng ta đã làm đúng.

Tôi nhớ rồi. Giọng bộ não nghiêm trọng. Bố mẹ đã nhắc đến chú ấy...

"Có lẽ anh quên chưa kể đến thiệt hại..." Chim Sẻ hậm hực. "Từ khi khu rừng quái quỷ đó bị phù phép, không một ai bay qua được..."

"Nhưng ít ra..." Chào Mào nhẹ nhàng. "Công chúa đã hạnh phúc. Và chị cũng vui cho họ mà."

Chim Sẻ quay đi. "Hàng đống vấn đề phải giải quyết thì có..."

"Oh. Ta xin lỗi." Chào Mào quay sang Quạ. "Hẳn là cậu biết câu chuyện này..."

Quạ biết. Dĩ nhiên là Quạ biết. Phải rồi. Thậm chí, nó còn rất thân thiết với loài Quạ nữa là đằng khác.

Quạ có một người chú. Đó là con quạ bí ẩn nhất lịch sử mà loài quạ từng chứng kiến.

Cách đây rất lâu, lâu đến mức mà Quạ không thể nào nhớ rõ, vào một ngày mùa đông lạnh lẽo, Quạ Chú đã rời bỏ Khu Vườn Nhỏ. Không ai biết rõ lý do tại sao. Nhưng Quạ Chú đã biến mất.

Một thời gian sau đó, mọi người mới biết được rằng Quạ Chú đã đi theo Hoàng Hậu trong lâu đài. Chú ta trở thành một người cận vệ đắc lực cho những mưu đồ của bà ấy. Và giờ đây, Quạ Chú đã biến mất một lần nữa, sau sự ra đi của Hoàng Hậu.

Quạ chưa bao giờ khâm phục chú của mình. May mà Quạ không phải là chú mình. Quạ là một kẻ mơ mộng nhỏ bé.

"Cậu nghĩ xem." Chào Mào nhìn Quạ, cố lái câu chuyện qua một hướng khác. "Điều gì đã khiến cô chim ấy thay đổi cả hội đồng?"

Bà tiên? Hai lá phổi gọi ý. Hẳn là bà tiên đã giúp thay đổi suy nghĩ của ban cố vấn.

Cậu là chuyên gia nghĩ lung tung. Bộ não cười. Tớ lại nghĩ là giọng hát của Công Chúa góp phần đấy.

"May mắn thôi." Cô chim Sẻ trả lời.

"Có phải câu chuyện đã làm rung động một đối tượng khán giả?" Quạ nói nhỏ.

"Chính là cái xác." Chào Mào vỗ cánh. "Đó là mấu chốt của sự thuyết phục. Một bài nói dành cho tất cả, nghĩa là, nó không dành cho ai cả. Vì vậy, cậu cần tập trung vào một đối tượng khán giả quan trọng nhất. Và chỉ cho họ mà thôi. Không quan tâm đến những đối tượng khác."

"Nhưng... Nhưng... Nhưng... Còn những con chim khác? Lỡ họ không thích bài nói..." Một nỗi sợ bao trùm lấy Quạ. Cậu ta nhớ lại cảm giác bị chê bai khi nói về ước mơ của mình.

"Không. Quan. Tâm." Chào Mào nhấn từng chữ. "Cậu chỉ có thể làm tốt với một nhóm khán giả quan trọng nhất. Còn lại, mặc kệ."

"Lời khuyên nhảm nhí nhất tôi từng nghe." Chim Sẻ chu mỏ.

"Nhưng... Nhưng... Nhưng..." Quạ ấp úng. "Cần phải có rất nhiều con chim khác trong ban cố vấn ủng hộ để họ giúp Khu Vườn Nhỏ."

"Đúng vậy." Chào Mào nói. "Và để làm được điều đó, chúng ta cần một chiến thuật gồm ba bước."

Chào Mào ra hiệu cho Quạ viết điều này vào cuốn sổ nhỏ. Quạ gật đầu hiểu ý ngay, và hí hoáy cây viết.

"Một - Tìm hiểu khán giả mục tiêu.

Hai - Chuẩn bị bài nói dành riêng cho họ.

Ba - Trình bày bài nói dành riêng cho họ.

Bốn - Khán giả mục tiêu thuyết phục phần còn lại của hội đồng."

Ôi trời. Hai lá phổi kêu lớn khiến những bộ phận khác giật mình. Chúng láo nháo. *Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?*

Chú Chào Mào... Chú Chào Mào... Hai lá phổi lắp bắp. Nó không thể hít hơi như bình thường.

Sao vậy? Sao vậy? Những bộ phận khác bắt đầu hoảng sợ khi phổi không thể thở.

Chú Chào Mào... Chú ấy... Hai lá phổi thều thào.

Sao? Sao?

Chú ấy... không biết đếm. Hai lá phổi thở khì.

Ôi trời... Mà đúng thật.

"Có bốn bước lận hả chú?" Quạ thắc mắc. "Sao chú nói ba?"

Chào Mào cười. "Vì bước thứ tư, chúng ta không phải làm gì cả. Những khán giả yêu thích bài nói của cậu sẽ làm điều đó. Tất nhiên, nó chỉ xảy ra nếu như cậu làm tốt ba bước đầu tiên."

"Nghe có vẻ lạ quá." Quạ ngập ngừng. "Chiến thuật này đã thành công chưa ạ?"

"Ta vừa nói đấy. Một cô chim đã thuyết phục được cả hội đồng, chỉ nhờ tập trung thuyết phục những cô chim nhỏ."

Quạ gật gù.

"Chúng ta tiếp tục." Chào Mào nhìn Quạ. "Và bây giờ, là lúc cho bước đầu tiên của chiến thuật. Tìm hiểu khán giả mục tiêu."

Quạ ngó người. "Không phải con đã tìm ra rồi sao? Lúc nãy đấy, bà chim già, trồng cây ấy?"

"Ôi cậu bé..." Chào Mào thờ dãi. "Có vẻ như chúng ta sẽ có một ngày dài. Rất dài..."

Tiếng đồng hồ treo tường vẫn đang gõ đều đặn. Tích tắc. Tích tắc. Quạ cảm thấy hơi mơ hồ. Quạ gặp chú Chào Mào để học về cách trình bày chứ đâu phải tìm hiểu người khác.

Đúng là có nhiều chuyện không thể nào hiểu nổi. Nhưng cuộc đời là vậy đấy.

Nó giống như chiếc đèn xe trong màn đêm tối. Bạn chỉ có thể nhìn thấy những gì trước mình khoảng vài mét. Bạn không thể thấy hết cả chặng đường. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta sẽ dừng lại phải không?

Hãy bước tiếp cùng Quạ. Bạn sẽ không hối hận đâu. Bởi vì những gì tiếp theo sẽ không đến từ chú Chào Mào nữa. Những gì tiếp theo sẽ đến từ một bộ phim của thế giới loài người. Thú vị chứ?

Hãy đánh dấu trang, và bỏ cuốn sách xuống. Định mệnh và những vì sao đã đưa chúng ta đến với chuyến phiêu lưu của Quạ. Chúng ta đã bước một chặng đường rất dài. Và có lẽ, đây chính là thời điểm thích hợp để nghỉ ngơi, bạn có nghĩ vậy không?

Giờ đây, hãy dành hai tiếng tiếp theo để xem một bộ phim kinh điển. "12 người đàn ông giận dữ" (12 angry men). Đây là một bộ phim xưa, xưa lắm, được sản xuất vào năm 1957 (hơn nửa thế kỷ rồi đấy).

Hãy tin Gà, nó hoàn toàn xứng đáng để bạn dành thời gian thưởng thức. Nó sẽ giải thích mọi điều về lý thuyết Chào Mào vừa đề cập. Hãy tập trung thuyết phục một, và chỉ một đối tượng khán giả. Họ sẽ lan tỏa đến nhiều người khác.

Làm sao Gà biết điều này? Dĩ nhiên là Gà biết. Gà mới xem xong tức thì mà.

Hãy thư giãn trước khi bắt đầu phần tiếp theo của cuốn sách. Khi đó, để thay đổi không khí, có lẽ chúng ta cần một chút tinh tế của phụ nữ trong câu chuyện. Và trong hoàn cảnh này, không có nhiều lựa chọn.

Bạn biết Gà nói đến ai rồi đấy...

Còn bây giờ, hãy xem phim thôi.

"12 người đàn ông giận dữ."

Đừng hỏi Gà link ở đâu nhé. Đây là một cuốn sách được viết vào năm 2016. Coi nào... Gà biết bạn có thể sử dụng Google một cách dễ dàng mà.

CHƯƠNG 15: BẠN ĐANG Ở ĐÂU? BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

"Tôi chỉ muốn nói chuyện."

"Việc gì phải nói? Mười một người chúng tôi nghĩ rằng cậu ta có tội. Không ai cần phải dẫn đi hai lần, ngoại trừ anh..."

Gà đang nói cái gì vậy? Nếu bạn không hiểu đoạn đối thoại trên? Nghĩa là bạn chưa xem phim "12 người đàn ông giận dữ". Một lần nữa, hãy đánh dấu trang, gấp sách lại, đi xem phim trước khi đọc tiếp.

Nếu không? Thôi tùy bạn vậy. Vậy là có tổng cộng 13 người đàn ông giận dữ, thêm Gà nữa... À chính xác là 12 người đàn ông và một chú Gà Béo giận dữ.

Sức mạnh không thuộc về đa số. Nếu có, điều đó chỉ đúng trong một khoảng thời gian nhất định. Sức mạnh thuộc về chân lý.

Và như thế nào là chân lý? Đơn giản, chân lý là một lý thuyết có chân. Và miễn là vật nào có chân, nó sẽ có khả năng di chuyển.

~~~

"Con không quen với việc tìm hiểu..." Quạ ngập ngừng. Trước giờ, Quạ không có nhiều bạn. Đúng hơn, Quạ không có bạn...

Chứ chúng tôi là gì? Hai lá phổi hậm hực. Người đứng à?

Cậu nên im lặng một chút. Bộ não nói. Đây không phải lúc đùa.

...

"Câu đó sai rồi." Chào Mào đáp. "Cậu cần một câu khác."

"Con không biết cách tìm hiểu..." Có lẽ điều này sẽ đúng hơn. Dĩ nhiên là Quạ muốn có bạn, ngoài những bộ phận cơ thể mà Quạ hay tự nói chuyện. Nhưng điều Quạ muốn là những người bạn thật sự, không phải bè... Chi là Quạ không biết cách để hiểu những con chim khác. Mà không hiểu nhau, sao có thể là bạn?

"Câu đó vẫn sai." Chào Mào nói. "Cậu cần một câu khác."

Quạ im lặng. Cần thời gian để cho bộ não suy nghĩ. Cần thời gian để hai lá phổi hít đầy không khí. Quạ lên tiếng. "Làm cách nào để con tìm hiểu họ?"

"Đúng vậy." Chào Mào gật đầu. "Đó mới là cách tiếp cận đúng. Và việc này..." Chú ta quay sang cô chim Sẻ. "Chúng ta đang có một con chim rất giỏi ở đây."

Cô Chim Sẻ cười. "Anh luôn biết cách nịnh đấy."

"Phiền cô..." Chào Mào nháy mắt.

"Được rồi, cậu nhóc. Ta sẽ chỉ cậu những gì ta biết về cách tìm hiểu những con chim khác." Chim Sẻ quay sang Quạ. "Nhớ viết lại cho kỹ càng nhé."

Quạ gật gật rồi mò sang một trang giấy mới. Quạ cố nắn nót từng chữ "Làm cách nào để thấu hiểu khán giả." Thế nhưng, sự cố gắng cũng không giúp được nhiều. Có lẽ Quạ có họ hàng với Gà hay sao ấy. Chữ Quạ như gà bới, chắc có mình Quạ đọc được.

"Ta không phải chuyên gia về trình bày, nhưng ta hiểu cách bán hàng. Và hai điều đó thì không quá khác nhau nhỉ?" Chim Sẻ liếc nhìn Chào Mào.

Chú ấy gật đầu tán đồng, ra hiệu cho chim Sẻ tiếp tục.

Gì nữa? Hai lá phổi lên tiếng. Chúng ta đâu đến đây để học bán hàng. Chúng ta đến để học cách nói.

Thật là... Tôi cũng không hiểu nổi. Bộ não nói.

Ít ra hai anh còn được lên tiếng. Đôi cánh thờ dài. Nãy giờ có ai được nói ngoài hai anh đâu.

Đúng đúng. Các bộ phận khác láo nháo.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của Quạ, Chào Mào cũng hiểu ý nên trấn an. "Yên tâm. Rồi cậu sẽ hiểu."

"Được rồi. Để bán được hàng, cậu phải xây dựng một cây cầu cho khách."

Rồi xong. Hai lá phổi khoanh tay. Bây giờ là thợ xây luôn.

"Để làm được điều này, trước tiên, cậu cần biết khách hàng đang ở đâu."

Quạ ghi vào.

"Sau đó, cậu cần biết khách hàng muốn đi đâu." Giọng chim Sẻ đĩnh đạc. "Và công việc của chúng ta là xây cây cầu để nối hai vị trí ấy. Đó sẽ là sản phẩm hoặc dịch vụ mà chúng ta cung cấp."

Quạ hiểu được chút chút.

"Nguyên tắc là như vậy." Chim Sẻ hít một hơi dài. "Nhưng để áp dụng cho bài nói, chắc phải lắng nghe Chào Mào giải thích."

"Cám ơn cô. Hình ảnh so sánh cây cầu rất thú vị." Chào Mào cười và nhìn chim Sẻ.

"Nhưng con không muốn trở thành con chim bán hàng." Quạ nói.

Cô chim Sè lập tức quay người lại, ánh mắt sắc lạnh. Quạ chợt nhận ra mình lỗ lòi. Cứ như thế, chả trách sao Quạ lại không có bạn.

"Ta hiểu." Chào Mào nhẹ nhàng. "Vài con chim không thiện cảm lắm về nghề bán hàng."

Cô chim Sè liếc mắt.

"Nhưng không phải họ không có lý do." Chào Mào bổ sung. "Một vài con chim bán hàng đã hăng hái quá mức cần thiết. Và vì thế, họ gây ra khá nhiều phiền toái..."

"Cái này thì con biết." Quạ gật gù. "Con đã thấy bố mẹ khó chịu thế nào khi phải liên tục nhận các cuộc điện thoại. Lúc thì cho vay tiền, lúc thì bán bảo hiểm, lúc lại tham dự những buổi hội thảo... Những con chim bán hàng gọi đến, bắt kể giờ giấc. Có những lúc, bố mẹ đã cúp máy thẳng. À, và đó là chưa kể những tin nhắn. Nào là mua sim, nào là thẻ cào, nào là bất động sản..."

Bán hàng thì rất cần thái độ tích cực. Nhưng thế này thì... Có gì đó chưa đúng lắm.

Chào Mào tiếp. "Đó chỉ là một vài trường hợp cá biệt. Thật ra, chúng ta cần hiểu đúng, chính những con chim bán hàng là yếu tố giúp xã hội phát triển."

Mặt cô chim Sè giãn ra đôi chút.

"Hãy hình dung nhé." Chào Mào nói. "Nếu không có những con chim bán hàng, sẽ không có bất kì một cuộc mua bán nào. Hàng hóa sẽ chết dí một chỗ. Không có lương thực, không có nước uống, không có cả những trò chơi điện tử... Không ai có được những gì mình không tự sản xuất. Những con chim bán hàng, họ là mạch máu của cả nền kinh tế..."

Woa. Hai lá phổi trầm trồ. Tôi không ngờ họ quan trọng vậy.

Có nhiều điều ta chưa biết nhỉ? Bộ não đồng thuận.

"Và với vai trò con chim trình bày." Chào Mào nhìn Quạ. "Chúng ta cũng là một con chim bán hàng."

Quạ há mồm ngạc nhiên. Quạ á? Bán hàng á? Đó là điều cuối cùng trên thế giới Quạ nghĩ đến.

"Ở đây, sản phẩm chính là câu chuyện, thông điệp hoặc ý tưởng. Và như cô Sè nói, nó sẽ giúp khán giả đi từ nơi họ đang đứng, đến nơi họ muốn đến."

"Và bài nói chính là cây cầu?" Quạ hỏi.

"Không sai."

"Và con là một con chim bán hàng?"

"Chính xác." Chào Mào đáp.

Không phải cái xác nữa à? Hai lá phổi nói leo.

"Thích không?" Chim Sè chu mỏ, nhìn qua Quạ.

"Dạ... Chút chút." Quạ mắc cỡ vì lúc đầu nói là mình không thích nghề bán hàng. "Nhưng chuyện gì xảy ra nếu như con chỉ đưa thông tin cho họ biết về đám mây? Con đâu có bán gì?" Quạ thắc mắc.

"Cậu bán sự thay đổi." Chào Mào trả lời. "Hội đồng cần biết tác hại của đám mây đó, và họ cần làm gì khác để chuyện đó không xảy ra một lần nữa, giống như tại Khu Vườn Nhỏ. Điều đó cần một sự thay đổi."

À, bây giờ dễ hiểu hơn rồi đó. Hai lá phổi gật gù.

"Vậy con phải xây cầu?"

"Chưa đâu." Chào Mào nói. "Cậu không thể xây dựng một bài trình bày, một khi chưa hiểu khán giả của mình. Và để hiểu khán giả, cậu cần biết hai vị trí cơ bản. Họ đang ở đâu và họ muốn đi đâu."

"Làm sao con biết được?"

"Đó là một câu hỏi đúng." Chào Mào bước đến chiếc bảng xanh lục để một góc trong căn phòng.

Thấy thế, cô chim Sẻ cũng ngồi xuống chiếc bàn gỗ, lấy ra một cuốn sổ nhỏ chuẩn bị ghi lại.

Những dòng chữ ghi bằng phấn bắt đầu xuất hiện trên chiếc bảng. Và Quạ không để trễ một giây nào để chép vào sổ.

"KHÁN GIẢ ĐANG Ở ĐÂU?"

Câu hỏi tổng quan về hiện trạng:

- *Tại sao sự kiện này được tổ chức?*
  - *Tại sao sự kiện được tổ chức tại thời điểm này chứ không phải là một thời điểm khác?*
  - *Nội dung chính của sự kiện này là gì?*
  - *Đối tượng khán giả tham dự sẽ gồm những ai? (Giới tính, trình độ học vấn, số năm kinh nghiệm trong lĩnh vực của sự kiện...)*
  - *Sự kiện sẽ được tổ chức ở đâu? (Phòng họp, phòng tiệc, cách thức sắp xếp bàn ghế, sân khấu như thế nào...)*
  - *Sự kiện, buổi nói chuyện tương tự đã được tổ chức trước đây ra sao?*
  - *Ngoài tôi ra, còn có những con chim trình bày nào khác và nội dung họ sẽ trình bày là gì?*
  - *Những điểm anh/chị thích về những con chim trình bày này là gì?*
  - *Bên cạnh bài trình bày, sự kiện này còn có hoạt động nào khác?*
- Câu hỏi chi tiết về hiện trạng:*
- *Những thử thách chính mà đối tượng khán giả đang gặp phải là gì?*

- Cụ thể những thử thách này đã ảnh hưởng như thế nào đến cuộc sống của họ, đến sự phát triển của công ty/cộng đồng, đến mối quan hệ với những người chung quanh?

- Một số ví dụ hay trường hợp cụ thể mà anh/chị có thể chia sẻ?

- Về lâu dài, nếu như những thử thách này không được cải thiện thì điều gì sẽ xảy ra?

- Tác động của chúng đến anh/chị hay công ty như thế nào?

"Nhiều vậy sao?" Chim Sẻ hỏi. Cô ta đang nhìn lại những dòng chữ trong cuốn sổ của mình.

Quả đúng là nhiều thiệt. Hai lá phổi nói. Chúng ta phải trả lời hết câu hỏi này à?

Tôi nghĩ vậy. Bộ não đáp. Đó là lý do tại sao gọi nó là sự chuẩn bị.

"Mới có một vị trí mà." Chào Mào cười rồi viết tiếp lên bảng.

Còn nữa sao... Hai lá phổi thở dài.

"KHÁN GIẢ MUỐN ĐI ĐÂU?"

Động cơ của khán giả khi lắng nghe là gì? Họ yêu cầu bạn nói? Họ bắt buộc bạn nói? Khán giả có tự nguyện nghe không? Hay họ bị buộc phải nghe?

- Nếu như tất cả các điều kiện đều thuận lợi, kết quả tốt nhất của sự kiện là gì?

- Bạn mong muốn khán giả suy nghĩ, cảm thấy hay hành động gì khác đi sau buổi trình bày?

- Điều gì sẽ khiến cho buổi trình bày này trở nên độc đáo và hấp dẫn?

- Làm cách nào đo lường được mức độ thành công của sự kiện?

- Có một chủ đề nào cần tránh đề cập?

- Sự thành công của buổi trình bày có ý nghĩa như thế nào đối với khán giả?

- Có điều gì khác có thể giúp cho buổi trình bày này trở nên thành công vượt trội?"

"Những câu hỏi này vô cùng quan trọng." Chào Mào tiếp. "Nếu được sử dụng hiệu quả, đôi khi cậu cũng chẳng cần một bài trình bày sau đó.

Đỉnh cao tối thượng của một bài trình bày chính là cậu không cần phải nói bất kì điều gì. Hãy đặt những câu hỏi thông minh và phù hợp. Khán giả sẽ tự mình ngẫm nghĩ và trả lời. Họ sẽ tự nhận thức được vấn đề, tự tìm ra giải pháp và tự mình lựa chọn cách hành động.

Nhưng để làm được điều đó thì không dễ đâu."

Ôi đó là tuyệt chiêu cuối hả? Hai lá phổi trầm trồ. Có vẻ hay đó. Chúng ta chỉ cần hỏi thôi, đỡ mất công nói.

Không nghe chú ấy nói sao? Bộ não nhăn mũi. Với trình độ của chúng ta hiện giờ, mơ đi...

Biết đâu. Hai lá phổi cười. Sống là phải hy vọng chứ. Hãy chờ xem.

"Có nhiều điều để lo lắng thật." Cô chim Sẻ gật gù. "Có lẽ tôi cần một vài sự giúp đỡ." Nói xong, cô chim Sẻ đứng phắt dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Quạ thờ phào nhẹ nhõm. Đến lúc này, Quạ mới dám hỏi Chào Mào những điều thắc mắc từ nãy đến giờ.

"Chú oi. Cô ấy là..."

"À." Chào Mào gật đầu. "Một người bạn cũ. Cô ấy nhờ ta giúp chuẩn bị cho buổi họp."

"Với ai ạ?"

"Hội đồng và ban cố vấn."

Trời. Hai lá phổi thốt lên. Vậy cô ấy là đôi thủ sao?

Không hẳn. Bộ não đáp. Nếu như vấn đề của cô ấy không phải là bảo vệ những đám mây tím kia...

Oh. Tôi hiểu. Hai lá phổi phình lên, xẹp xuống, cố hít không khí.

"Cô ấy là một doanh nhân nổi tiếng của Đồi Nắng."

Quạ giật mình. Quạ biết địa danh ấy. "Nơi ở của những con chim giàu nhất Vương Quốc?"

"Đúng vậy." Chào Mào cười. "Và cũng là nơi ở của rất nhiều vị trong hội đồng."

Quạ e dè. "Chú có biết cô ấy định nói chủ đề gì không ạ?"

"Một đạo luật giúp tự do luân chuyển hàng hóa giữa các khu vực. Những chiếc xe tải chở hàng của cô ấy đang nằm dài khắp Vương Quốc, do các thủ tục rườm rà."

Oh... Hai lá phổi thốt lên. Chúng ta có thấy những chiếc xe tải đó trên Đại Lộ.

Nhớ rồi. Bộ não gật đầu. Hàng hóa không lưu thông được thì cũng phiền phức nhỉ?

Mà chẳng bay đi đâu được ấy chứ! Đôi cánh phụ họa.

"Phù..." Quạ thờ phào. "Vậy là không mâu thuẫn với mình."

"Nhưng cậu vẫn phải cố gắng. Vấn đề nào được chọn là quan trọng nhất, sẽ được ưu tiên giải quyết sớm. Ta e là Khu Vườn Nhỏ không đợi được lâu đâu."

"Con biết mà..." Quạ xụ mặt.

"À, nhân tiện..." Chào Mào đi tới tủ lạnh, mở ra và lấy một chai nước màu cam đưa cho Quạ. "Nghỉ ngơi một chút."

"Đây là..." Quạ lễ phép đưa hai cánh nhận chai nước.

"Một sản phẩm của chim Sẻ." Chào Mào cười.

"Vitamin Văn Phòng?" Quạ hét lớn lên. "Chim Sẻ là chủ sở hữu của Vitamin Văn Phòng?"

"Cậu biết nó à?"

Quạ gật đầu lia lịa. Đây là một loại nước ép trái cây cực kì thơm ngon, được tuyển chọn từ những loại quả ngon nhất của khu rừng, và được pha chế rất kì công từ những con chim nghệ sĩ. Quạ thường thấy Quạ Anh và Quạ Chị mang theo những chai nước đủ màu sắc này đi làm. Cũng một vài lần Quạ được uống ké. Quạ thích lắm. Nhưng không phải ngày nào cũng được may mắn như vậy.

Quạ cảm ơn Chào Mào rồi mở nắp ra uống một hớp. Dòng nước mát chảy xuống cuống họng. Một cảm giác sảng khoái từ trái cây thiên nhiên tuôn trào trong cơ thể Quạ. Những bộ phận reo vang như được nhảy ùm xuống hồ bơi trong ngày đầy nắng. Bây giờ Quạ mới nhớ ra từ tối qua đến giờ mình vẫn chưa có gì trong bụng. May mà có chai nước này.

Cánh cửa gỗ mở ra khiến Quạ quay lại. Cô Sẻ đi vào, vói nụ cười tươi rói. "Tôi đã liên hệ một vài đối tác. Họ sẽ giúp chúng ta có thông tin về các thành viên trong buổi họp. "

"Tuyệt vời." Chào Mào vỗ cánh. "Đó sẽ là một lợi thế vô cùng to lớn."

"Oh..." Chim Sẻ nhìn thấy Quạ đang cầm chai nước. "Cậu thấy thế nào?"

"Dạ ngon lắm ạ." Quạ chùi miệng. "Nước trái cây ngon nhất con từng uống."

"Dễ thương chưa?" Chim Sẻ bẹo má Quạ. "Ta thích cậu rồi đấy."

"Đó là những gì trong phần một của chiến thuật, tìm hiểu khán giả." Chào Mào tặng hắng để Quạ và Chim Sẻ chú ý. "Trong khi chờ đợi thông tin về các thành viên cố vấn, chúng ta sẽ tiếp đến phần hai, chuẩn bị bài nói."

"Tuyệt." Quạ và Chim Sẻ cùng reo lên. Kể ra cô ấy cũng đâu quá đáng ghét nhỉ?

"Cũng đã đến giờ rồi..." Chào Mào nhìn chiếc đồng hồ gỗ. "Chúng ta sẽ trao đổi tiếp khi trên đường đến đó."

Đến đó? Hai lá phổi hoài nghi. Sao không học ở đây?

Anh tò mò quá rồi. Bộ não nói. Đáng lẽ đó là việc của tôi chứ?

Anh thì có thể làm được gì? Hai lá phổi bĩu môi.

Chim Sẻ như hiểu ý. Cô thu xếp cuốn sổ rồi bỏ vào chiếc túi da đeo cạnh người. Quạ thấy vậy cũng liền chuẩn bị đồ đạc đi theo họ.

Ba con chim lần lượt bước ra khỏi căn phòng gỗ, hướng ra khu vườn bên ngoài. Hôm nay là một ngày đầy nắng. Thời tiết vô cùng thuận lợi để họ theo đuổi cuộc phiêu lưu của mình.

~~~~~

Còn bạn? Khoan đi đã. Chúng ta có nhiều thời gian hơn họ. Dĩ nhiên rồi. Chúng ta đang sống trong một chiều không gian khác, và thời gian hoàn toàn phụ thuộc vào tốc độ bạn lật trang giấy.

Vì vậy, chẳng có gì phải vội vã.

Hãy tiến đến kệ sách của Chào Mào. Bạn vẫn còn nhớ nó ở đâu chứ? Phải rồi, trong một góc phòng, với những cuốn sách to đùng mà Quạ không thể nào hiểu nổi. Trên kệ sách ấy, có một cuốn sách mà bạn cần được giới thiệu, trước khi đuổi theo họ.

Đâu rồi nhỉ? Một cuốn sách màu xanh, với khuôn mặt người và những bông hoa. Để xem nào...

À đây rồi. "Thức Dậy và Mơ Đi". Tôi biết thế nào Chào Mào cũng giữ một bản ở nhà, cho những trường hợp như thế này. Và đây là cuốn sách mà Gà muốn giới thiệu đến với bạn. Nó sẽ rất hữu ích để bạn hiểu được lý thuyết phải hiểu được khán giả đang ở đâu và họ muốn đi đâu. Hơn thế nữa, cuốn sách này cũng sẽ là một cuốn cẩm nang vô cùng hiệu quả giúp bạn theo đuổi ước mơ, nếu bạn đang có. Hoặc sẽ giúp bạn xác định ước mơ, nếu bạn chưa có.

Gà đã đọc rồi, và thích mê nhé. Nó đã thay đổi cuộc đời Gà theo chiều hướng thú vị hơn rất nhiều. Chỉ có điều, chị hai thì không thích ý tưởng đó lắm. Chị hai là Gà hoài.

À, Gà quên mất. Chúng ta cũng sống trong những chiều không gian rất khác. Bạn không thể nào đọc được nó lúc này. Tiếc thật. Nhưng không sao, bạn có thể mua nó ở bất kì nhà sách nào trên toàn quốc, hoặc đặt hàng qua mạng. Làm ơn, đây là năm 2016, đừng hỏi Gà link nữa nhé. Bạn có thể google mà... "Thức Dậy và Mơ Đi". Tựa sách đó cũng khá lạ lắm đấy.

Trong thời gian chờ đợi cầm trên tay cuốn sách giấy, ngay lúc này, bạn có thể truy cập vào trang web www.thucdayvamodi.com để đọc miễn phí những chương đầu tiên của tác phẩm. Hãy chú ý thật kỹ đến chương 2 nhé. Nó sẽ giải thích tất cả.

Đừng vội đuổi theo Quạ, Chào Mào và chim Sẻ, nếu như bạn chưa đọc hết chương 2 của Thức Dậy và Mơ Đi.

Đến bây giờ, bạn đã đồng ý với Gà là cuốn sách đang cầm trên tay khá lạ lùng không?

Gà biết... Thật sự là vậy đấy.